

[Undervisningsministeren.]

kommissorium. Problemerne i denne forbindelse må tages op i anden sammenhæng.

Udvalget, der i det omfang, det findes påkrævet, kan tilkalde særlige sagkyndige til drøftelse af de enkelte spørgsmål, vil kunne afgive indstillinger om afgrænsede spørgsmål, såfremt det måtte findes naturligt.“

Jeg håber, at det fremgår, at jeg ved udformningen af kommissoriet har tilstræbt, at udvalget kommer til at beskæftige sig med samtlige de spørgsmål, der har været fremdraget under den senere tids diskussion af elevstøttepolitikken.

Jeg mener således, at det pålæg, folketingsmand Iver Poulsen ønsker at jeg skal give udvalget, allerede er omfattet af det i kommissoriet givne grundlag for udvalgets overvejelser, og jeg skal i øvrigt til folketingsmandens orientering oplyse, at de af uddannelsesfonden fordelte lånemidler, der som hovedregel udgør halvdelen af den enkelte studerendes samlede støtte af uddannelsesfondens midler, alle administreres af Dansk Studiefond, der er en fond for lån til den uddannelsessøgende ungdom, og som virker i nøje samarbejde med ungdommens uddannelsesfond.

Udvalget vil selvfølgelig blive gjort bekendt med spørgsmålet og med min opfattelse af, at også de nu rejste problemer er omfattet af kommissoriet.

Af *Lis Groes* til justitsministeren (26. august 1966):

„Hvad agter ministeren at foretage i anledning af de mange uheldige forhold, der er kommet til offentlighedens kundskab vedrørende en række private vagtselskaber?“

Ønsket om vagttjeneste udspringer af ønsket om sikkerhed, sikkerhed over for indbrud, sikkerhed i tilfælde af, at man glemmer sin nøgle. De oplysninger, der gennem dagspressen er kommet til offentlighedens kundskab vedrørende en række mindre vagtselskaber, er imidlertid af en sådan karakter, at den almindelige forbruger må føle sig aldeles prisgivet; forbrugeren risikerer i årevis at skulle betale for en vagttjeneste, der er ganske illusorisk, og

anvendelsen af uniformer vil ofte indgive en falsk sikkerhedsfølelse blandt publikum.

En sanering af usunde forretningsmetoder og gennemførelse af faste regler for erhvervsudøvelsen inden for vagttjenesten må forekomme yderst påkrævet, og dette er baggrunden for mit spørgsmål til den højtærede justitsminister.

Justitsminister *K. Axel Nielsens* svar (2. september 1966):

Efter de gældende regler er der ingen begrænsninger i adgangen til at påbegynde en virksomhed som vagtselskab, og der er heller ingen særlige regler om kontrol med virksomhedens udøvelse. Såfremt indehaveren af en sådan virksomhed dømmes for et strafbart forhold, der begrunder en nærliggende fare for misbrug af virksomheden, kan retten til at udøve denne dog frakendes ham efter straffelovens § 79.

Jeg tror ikke, at denne ordning giver tilstrækkelige garantier for, at vagtselskabernes virksomhed udøves på en forsvarlig måde, og jeg har derfor haft til hensigt at foreslå, at vagtselskaberne blev inddraget under reglerne i loven af 3. marts 1948 om ydelse af juridisk bistand samt om inkasso- og detektivvirksomhed m. v. Dette ville betyde, at politiet kunne kræve sig forelagt bestemt angivne oplysninger om driften af virksomhederne samt fik adgang til virksomhedernes lokaler, forretningsbøger og papirer. Desuden ville der blive en videregående adgang til at frakende retten til at udøve virksomhed som vagtselskab; efter lovens § 3 kan en person således ved dom frakendes retten til at drive den pågældende virksomhed, hvis det på grund af foreliggende oplysninger om økonomiske forhold eller borgerlig vandel må anses for betænkeligt, at vedkommende driver virksomheden.

De oplysninger, der i den senere tid er fremkommet om visse vagtselskabers virksomhed, har imidlertid medført, at jeg ikke kan føle mig overbevist om, at anvendelsen af loven af 1948 vil medføre en helt tilstrækkelig offentlig kontrol med vagtselskaber. Jeg tror, det bliver nødvendigt i overvejelserne at inddrage også den mulighed at gennemføre en ordning, hvorefter der ligesom i Sverige kræves en offentlig autorisation, forinden et vagtselskab